

Avertismente Paralele - Numărul Patru

Temeliile credinței și primejdia uitării: lecții din profeție și istorie

Jeff Pippenger

2023-08-08

„Pe cine va învăța El cunoștința? și cui îi va face să înțeleagă învățătura? celor înțărcați de lapte și depărtați de la sân.”

Căci poruncă peste poruncă trebuie să fie, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, și acolo puțin:

Căci prin buze bâlbâitoare și printr-o altă limbă va vorbi El acestui popor. Căruia i-a zis: Aceasta este odihna cu care puteți da odihnă celui obosit; și aceasta este învierea; totuși n-au vrut să asculte.

Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, și acolo puțin; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și prinși în laț, și luați. Isaia 28:9–13.

Aceste versete din Isaia au fost abordate în repetate rânduri în Tabelele lui Habacuc. Aici trebuie doar să ating pe scurt unul sau două puncte din aceste versete anterioare, pentru a le adăuga la discuția de față. Acest pasaj înfățișează un popor care cade la o probă, căci ei „merg, și cad pe spate, și sunt zdrobiți, și prinși în cursă, și luați.” Erau un popor care a căzut la o probă privitoare la cine avea Dumnezeu să încerce să „învețe” spre a „înțelege” „cunoașterea” sau „doctrina”. Era o probă întemeiată pe înțelegerea unei sporiri a cunoașterii, astfel că era aceeași probă care i-a despărțit pe cei înțelepți de cei răi în capitolul doisprezece din Daniel, căci toți profeții sunt în acord și identifică sfârșitul lumii. În Daniel 12, cei „înțelepți” înțeleg, dar cei „răi” nu înțeleg sporirea cunoașterii.

Poporul din pasajul lui Isaia a fost pus la încercare prin „cuvântul Domnului”, pe care „n-au voit să-l audă”. Iar „cuvântul Domnului” specific pe care l-au respins, și care le-ar fi îngăduit să „înțeleagă” sporirea „cunoștinței”, era regula biblică ce definește modul corect de aliniere a istoriilor profetice. Cei care cad în pasajul lui Isaia au respins regula care arată că, pentru a înțelege o istorie profetică, trebuie să cauți acea linie „puțin aici, puțin acolo”. Cuvântul Domnului care a produs o probă pe care ei au respins-o era metoda de a selecta linii profetice de aici și de acolo, iar apoi de a așeza una dintre acele linii selectate ale istoriei profetice în paralel cu celelalte linii ale istoriei profetice care tratează aceeași temă. Izbânda demersului de a pune astfel linie peste linie depinde de aplicarea regulilor autentice ale interpretării profetice. Aceste reguli, care sunt și „precepte”, trebuie de asemenea adunate laolaltă și se găsesc ici și colo în cuprinsul Bibliei. Fecioarele lui Isaia care nu trec proba fac aceasta pentru că uită lucrul principal pe care n-ar fi trebuit să-l uite, și anume că istoria se repetă.

„Nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, decât numai dacă vom uita felul în care ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria noastră trecută.” Life Sketches, 196.

Dumnezeu nu este autorul confuziei, iar un punct de sprijin al acestui fapt este acela că fiecare profet din Biblie identifică aceeași linie profetică. Ei nu văd cu toții evenimentele identice de pe această linie, dar este întotdeauna aceeași succesiune de evenimente de la sfârșitul lumii. Sunt evenimentele care conduc la încheierea timpului de probă, urmate de cele șapte plăgi de pe urmă, care se încheie cu a Doua Venire a lui Hristos. Relatarea unui profet poate fi despre poporul credincios al lui Dumnezeu din acea linie a istoriei, dar mărturia altui profet poate fi despre poporul necredincios al lui Dumnezeu, sau despre Statele Unite, Vatican, Națiunile Unite, negustorii pământului sau Islamul, însă este întotdeauna aceeași linie.

Mesajul lui Ilie din Maleahi, precum și mesajele reprezentate în capitolele unu, paisprezece și optsprezece din Apocalipsa, iar mesajul din Daniel unsprezece și doisprezece, sunt unul și același mesaj. Toate reprezintă aceeași linie a istoriei, însă fiecare aduce propria sa contribuție specială la această istorisire.

Ceea ce este aproape universal înțeles greșit cu privire la acea solie specială este faptul că ea este descoperită poporului lui Dumnezeu numai chiar înainte de încheierea timpului de probă al omenirii. Știind că solia specială avertizează întotdeauna despre apropiata încheiere a timpului de probă, vom lua în considerare poate cea mai clară ilustrare a încheierii timpului de probă din Biblie.

Cel nedrept să fie nedrept și mai departe; cel întinat să se întineze și mai departe; și cel neprihănit să trăiască și mai departe în neprihănire; și cel sfânt să se sfințească și mai departe.
Apocalipsa 22:11.

Înainte ca încheierea timpului de probă să fie anunțată în sanctuarul de sus prin cuvintele versetului unsprezece, trebuie să fie vestit pentru slujitorii lui Dumnezeu un mesaj profetic special de avertizare din cartea Apocalipsei, care a fost desigilată.

Și mi-a zis: „Nu pecetlui cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este neprihănit să trăiască și mai departe în neprihănire; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.” Apocalipsa 22:10, 11.

Va fi recunoscut de poporul lui Dumnezeu un mesaj profetic special chiar înainte de cele șapte plăgi de pe urmă. Când „vremea este aproape”, „prorocia din cartea aceasta” (prorocia Apocalipsei), care a fost pecetluită, trebuie să fie desigilată. Singura prorocie din cartea Apocalipsei care a fost pecetluită este prorocia celor șapte tunete.

Na amubona omunye ingilosi enamandla ehla ivela ezulwini, embethe ifu; kwakukhona uthingo lwenkosazana phezu kwekhanda layo, nobuso bayo babunjengelanga, nezinyawo zayo zinjengezinsika zomlilo; yayiphethe esandleni sayo incwadi encane evulekile; yamisa unyawo lwayo lokunene phezu kolwandle, nolwesokhohlo phezu komhlaba, yamemeza ngezwi elikhulu, njengalapho ibhubesi libhonga; kwathi lapho isimemezile, imidumo eyisikhombisa yakhuluma amazwi ayo. Kwathi imidumo eyisikhombisa isikhulumile amazwi ayo, ngangisengizobhala; ngase ngizwa izwi livela ezulwini lithi kimi: Vala ngophawu lezozinto ezikhulunywe yimidumo eyisikhombisa, ungazibhali. IsAmbulo 10:1-4.

Chiar înainte ca timpul de probă al omenirii să se încheie, când „vremea este aproape”, va avea loc o desigilare a unui adevăr biblic special, care identifică „lucrurile care au să se întâmple în curând”. Îngerul cel puternic din Apocalipsa zece este Isus Hristos, care a strigat ca un Leu.

„Îngerul cel puternic care l-a instruit pe Ioan nu era altcineva decât Isus Hristos. Faptul că Și-a pus piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe uscat, arată rolul pe care Îl îndeplinește în scenele finale ale marii lupte cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sa supremă asupra întregului pământ. Controversa s-a intensificat și s-a înverșunat din veac în veac și va continua astfel până la scenele de încheiere, când lucrarea măiastră a puterilor întinericului va atinge apogeul. Satana, unit cu oamenii răi, va înșela întreaga lume și bisericile care nu primesc dragostea adevărului. Dar îngerul cel puternic cere atenție. El strigă cu glas tare. El urmează să le arate puterea și autoritatea glasului Său celor care s-au unit cu Satana pentru a se împotrivi adevărului.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.

În cele din urmă, „bisericele” pe care „Satana” le înșală sunt înșelate pentru că n-au primit dragostea „adevărului”. Cuvântul „adevăr” din pasajul din a doua Epistolă către Tesaloniceni, la care tocmai s-a referit sora White, este termenul grec principal derivat din cuvântul ebraic tradus prin „adevăr”, alcătuit din trei litere ebraice și care reprezintă Alfa și Omega. Există vreo dovadă biblică potrivit căreia adevărul legat de regula primei menționări, care reprezintă un atribut al caracterului lui Hristos, este adevărul care este respins și, în consecință, produce o puternică amăgire?

Ndimithuani mwe ari, abavandimwe, kuza kwa Mwami wacu Yesu Kristo no gukoranirizwa hamwe kwacu kuri we, kugira ngo mutihutira guhungabanywa mu bitekerezo, cyangwa ngo muhagarikishwe umutima, haba ku bw'umwuka, cyangwa ku bw'ijambo, cyangwa ku bw'urwandiko nk'aho rwaturutse kuri twe, ngo umunsi wa Kristo wamaze kugera. Ntihakagire umuntu ubashuka mu buryo ubwo ari bwo bwose; kuko uwo munsi utazaza keretse kubanza hakabaho kugomera Imana, kandi wa muntu w'icyaha akahishurwa, ari we mwana wo kurimbuka; urwanya kandi akishyira hejuru y'icyitwa Imana cyose cyangwa icyubahirizwa cyose; ndetse ku buryo yicara mu rusengeru rw'Imana nk'Imana, yiyerekana ko ari Imana. Mbese ntimwibuka ko nkiri kumwe namwe nababwiye ibyo bintu? Kandi noneho muzi igikumira, kugira ngo azahishurwe mu gihe cye. Kuko ubwiru bw'ubugome busanzwe bukora; keretse ko uriho ubu ubukumira azakomeza kubukumira kugeza igihe azavanirwaho. Maze ni bwo wa munyabugome azahishurwa, uwo Mwami azarimbuza umwuka wo mu kanwa ke kandi akamutsembesha kurabagirana kwo kuza kwe: ari we, uwo kuza kwe gukurikije imbaraga za Satani, kuzana n'ubushobozi bwose n'ibimenyetso n'ibitangaza by'ibinyoma, n'ubushukanyi bwose bwo gukiranirwa mu barimbuka; kuko batemeye urukundo rw'ukuri kugira ngo bakizwe. Ni cyo gituma Imana izabohereza ubushukanyi bukomeye, kugira ngo bizere ikinyoma; kugira ngo bose badakiriye ukuri ahubwo bakishimira gukiranirwa, bacirwe ho iteka. 2 Abatesalonike 2:1-12.

Iyi gice cyo mu B' i Tesalonike cyakunze kuvugwa kenshi mu Mbonerahamwe za Habakuki, bityo kuri iyi ngingo turi buvugeho gusa mu magambo make. icyo Mushiki wa White yita “igikorwa gitangaje cya Satani” ni cyo Pawulo yita “gukorana kwa Satani kuzanywe n'imbaraga zose

n'ibimenyetso n'ibitangaza by'ibinyoma.” Umurimo wo kuyobya ugaragajwe na Mushiki wa White na Pawulo utangira ku itegeko ryo ku cyumweru muri Leta Zunze Ubumwe za Amerika.

«Prin decretul care impune instituția Papalității, cu încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să apuce mâna puterii romane, când va trece peste abis ca să-și dea mâna cu Spiritualismul, când, sub influența acestei întreite uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale ca guvernare protestantă și republicană și va lua măsuri pentru răspândirea falsităților și amăgirilor papale, atunci vom putea ști că a sosit vremea lucrării uimitoare a lui Satana și că sfârșitul este aproape.» Testimonies, volumul 5, 451.

În acest pasaj din Tesaloniceni, pe care îl avem în vedere, Pavel îl identifică pe papă la sfârșitul lumii prin patru termeni diferiți. Papa este „omul păcatului”, el este „fiul pierzării”, el este „taina fărădelegii” și „acel Nelegiuit”. Pavel oferă și alte câteva caracteristici ale papei dincolo de aceste patru nume, căci ne înștiințează că papa, (care era încă viitor în raport cu vremea lui Pavel), „va fi descoperit la vremea lui”.

Papa „va fi descoperit la vremea lui”, iar cea mai clară dovadă biblică, deși nicidecum singurul adevăr biblic; cel mai clar adevăr biblic că papa Bisericii Romei este antihristul profeției biblice este stabilit prin șapte referințe diferite și directe din Biblie care identifică „timpul” în care papalitatea avea să domine pământul, chiar acel „timp” pe care omenirea îl numește Evul Întunecat. Biblia îl descoperă pe papă ca papalitate, identificând în mod repetat perioada exactă de „timp”, de la 538 până la 1798, în care papalitatea avea să stăpânească lumea. Pavel a spus că el va fi descoperit la vremea lui.

Paul identifică, de asemenea, că papa este acela care „se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este vrednic de închinare; așa încât el se așază în templul lui Dumnezeu ca Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu.” Printre altele, aceasta arată că antihristul din profeția biblică este un simbol religios. El nu este un Hitler sau un Alexandru cel Mare. Aceasta restrânge și mai mult identificarea papei, căci el nu este pur și simplu un tiran religios, ci un tiran religios care pretinde că se află în templul lui Dumnezeu. Antihristul pretinde că este așezat înăuntrul bisericii creștine.

Potrivit lui Pavel și Daniel, atunci când papa se află în biserica sa creștină declarată, el manifestă caracterul lui Satan, care a dorit să șadă pe tronul lui Dumnezeu și să fie înălțat mai presus de toate lucrurile. Spun Pavel și Daniel, deoarece cei mai mulți comentatori biblici recunosc că, atunci când Pavel demonstrează că una dintre caracteristicile papei este aceea că este un narcisist desăvârșit, Pavel nu făcea decât să citeze din descrierea papei făcută de Daniel în capitolul unsprezece din cartea sa, unde Daniel consemnează:

„Și împăratul va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu, și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor, și va propăși până când mânia va fi împlinită; căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.”

Când Pavel se adresează caracterului narcisist al papei, el parafrazează versetul lui Daniel și afirmă că papa este acela care „se împotrivesc și se înalță pe sine mai presus de tot ce se numește

Dumnezeu sau de tot ce este obiect de închinare; așa încît el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, arătîndu-se pe sine că este Dumnezeu.” Versetul din Daniel care identifică caracterul papalității face de asemenea referire la „timpul” care fusese rînduit să „descopere” că papalitatea era antihristul, întrucît arată că papalitatea avea să „propășească” pînă cînd „mînia va fi împlinită”.

„Mânia” s-a încheiat în 1798, așadar Daniel, în versetul respectiv (deși acesta nu este unul dintre cele șapte locuri directe din cărțile lui Daniel și Apocalipsa în care este menționată istoria de 1260 de ani), identifică totuși în mod direct puterea papală și arată că aceasta a primit „o rană de moarte”, așa cum o numește Ioan, în 1798. Astfel, versetul identifică sfârșitul perioadei de dominație papală, deși nu precizează durata acestei stăpîniri.

În pasaj, Pavel identifică de asemenea o putere care avea să împiedice papalitatea să preia controlul asupra lumii în anul 538, atunci cînd a afirmat că tesalonicenii cărora le scria cunoșteau deja acest adevăr anume. El a ridicat întrebarea: „Nu vă aduceți aminte că, pe cînd eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?” El le amintește că ei știau deja „ce oprește” (adică împiedică) papalitatea pînă cînd aceasta avea „să fie descoperită la vremea ei”. Puterea care a precedat papalitatea și a împiedicat-o să preia controlul asupra lumii era puterea care deținea controlul lumii atunci cînd Pavel a scris epistola. Aceasta era Roma păgână. Pavel a scris că Roma păgână avea „să fie luată din cale”, pentru ca papalitatea să preia controlul asupra lumii.

Înțelegerea aceasta l-a condus pe William Miller să recunoască faptul că puterea simbolizată drept „necurmatul” în cartea lui Daniel era Roma păgână. Adventismul recunoaște că structura și, prin urmare, toate înțelegerile profetice ale lui William Miller s-au întemeiat pe înțelegerea sa asupra cărților Daniel și Apocalipsa și că aceste două cărți tratează cele două puteri pustiitoare: Roma păgână și Roma papală. În pasajul din Tesaloniceni, Miller, știind deja (așa cum știa fiecare protestant din vremea sa, că papa era anticristul), atunci cînd a recunoscut că Roma păgână era puterea istorică ce precedase dominația papală și că Pavel afirmase că Roma păgână trebuia să fie înlăturată înainte ca papalitatea să se înalțe pe tronul pămîntului, a pus apoi aceasta în legătură cu cartea lui Daniel și cu „necurmatul”, unde se face de trei ori referire la faptul că necurmatul trebuia să fie „înlăturat” înainte ca papalitatea să preia controlul lumii. Mărturia lui Pavel i-a îngăduit lui Miller să vadă că Roma păgână era „necurmatul” din Daniel, iar de atunci înainte a putut recunoaște că cele două puteri pustiitoare din Daniel erau Roma păgână și Roma papală. Acest adevăr reprezintă temelia mișcării millerite. Adventismul respinge cu siguranță astăzi lucrarea lui Miller, dar încă înțelege că această prezentare generală a modului în care Miller și-a dezvoltat înțelegerea despre „necurmatul” din Daniel dovedește că puterea despre care Pavel spune că „oprește” ridicarea puterii papale pînă cînd a fost înlăturată era Roma păgână și constituie analiza corectă a gândirii lui Miller cu privire la aceste subiecte.

Cu adevărul despre „necurmata” din cartea lui Daniel, ca simbol al Romei păgâne care a precedat împărăția Romei papale, pe care Daniel o reprezentase ca urâciunea pustiirii, Miller a putut atunci să recunoască timpurile profetice asociate cu împărățiile profeției biblice, iar, pe măsură ce mintea i-a fost deschisă spre aceste perspective, a adunat o serie de adevăruri care reprezintă temeliile adventismului. Aceste adevăruri au fost apoi consacrate pe cele două tabele ale hărților pionierilor din 1843 și 1850. Aceste adevăruri sunt temelia adventismului și ele s-au întemeiat pe

recunoașterea „timpului”. Istoria momentului în care au fost așezate temeliile constituie o temă principală de discuție în Tabelele lui Habacuc.

Ce qui n'est pas mis en évidence dans les Tableaux d'Habacuc, c'est que les fondements qui reposaient sur le temps ont produit une structure fournissant la perspective nécessaire pour que la génération finale reconnaisse qu'il existait des vérités représentées comme les fondements. Il y avait une première vérité qui fut la toute première pierre posée dans le fondement, mais « le continuel » dans le livre de Daniel n'était pas la première vérité de Miller. La vérité qui devait devenir la première pierre du fondement que Miller fut suscité à édifier était « les sept temps » de Lévitique vingt-six ; mais, sans la vérité du « continuel », Miller n'aurait pas reconnu la structure de la prophétie qu'il lui fallait discerner afin de présenter le message du premier ange. Sa structure consistait à placer la prophétie dans la perspective de deux puissances désolatrices. Miller s'adressait au dragon (la Rome païenne) et à la bête (la papauté). Le troisième ange s'adresse au dragon (les Nations Unies), à la bête (la papauté) et au faux prophète (les États-Unis).

Dacă o persoană acceptă toate profețiile de timp prezentate de milleriți pe cele două diagrame sacre ale pionierilor, nu doar pe unele, ci pe toate, acea persoană ar trebui să cerceteze personal acele adevăruri. Cum le-ar putea accepta, dacă nu le-ar fi examinat niciodată? Dacă acele persoane care cercetează adevărurile fundamentale își asumă ca răspundere personală să le pună la probă și, după aceea, acceptă toate acele adevăruri, atunci ele au zidit pe Stâncă, și nu pe nisip.

„Ceii care stau ca străjeri ai lui Dumnezeu pe zidurile Sionului să fie oameni care pot vedea primejdiile înaintea poporului, — oameni care pot face deosebire între adevăr și rătăcire, între neprihănire și nelegiuire.”

„Avertismentul a fost dat: nu trebuie să se îngăduie să pătrundă nimic care să tulbure temelia credinței pe care am zidit încă de când a venit solia din 1842, 1843 și 1844. Eu am fost în această solie și, de atunci încolo, am stat înaintea lumii, credincioasă luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Nu ne propunem să ne luăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate, în timp ce, zi de zi, L-am căutat pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, căutând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Ea trebuie să fie ca Stâncă Veacurilor. Ea m-a călăuzit neîncetat de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Որպեսզի նրանք, ովքեր պիտի լսեն, կարողանան վերլուծել Միլլերի շարժման պատմության ժամանակային մարգարեությունները, անհրաժեշտ է դիտարկել այն պատմական ժամանակաշրջանները, որոնք ներկայացված են այդ ժամանակային մարգարեություններով: Սա արտահայտում է իրադարձությունները ժամանակագծի վրա պատկերելու աշխատանքը: Երբ մարգարեության ուսումնասիրողը հասնում է քննության այն աստիճանին, որտեղ նա դիտարկում է այս մարգարեական ժամանակաշրջանները, որոնք Միլլերի հետևորդները բացահայտել էին Աստվածաշնչից և որոնք այնուհետև հաստատվել էին պատմական արձանագրությամբ, նա դիրքավորվում է ճանաչելու, որ ժամանակային մարգարեության սկզբում եղած պատմությունը խորհրդանշականորեն նախատիպում է նույն մարգարեության վերջում եղած պատմությունը: Այդպիսի դիտակետից ուսանողը պետք է սովորի, որ պատմությունը կրկնվում է: Եվ երբ այս

հասկացությունը հաստատված լինի, նա պետք է տեսնի նաև, որ Հիսուսը վերջը պատկերում է սկզբով:

К тому же из пророческой линии пророчества, изображающей конец мира как «строительство храма», изучающий должен знать, что на храм, воздвигнутый на основании, полагается завершающий краеугольный камень. Он должен прийти к пониманию того, что основание храма, которое Миллеру было дано вывести на свет (и которое представляет Иисуса Христа, ибо никто не может положить иного основания, кроме Иисуса Христа), было основанием, построенным на пророческом времени. Поскольку Иисус изображает конец через начало, изучающий должен также увидеть, что краеугольный камень, последний камень храма, — должен соответствовать основанию. Основанием храма для Миллера было пророческое время, однако основанием, тем не менее, был Иисус Христос.

Potrivit harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, iar altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum zidește deasupra. Căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Isus Hristos. 1 Corinteni 3:10, 11.

Pavel își identifică lucrarea ca fiind ridicarea unui templu, al cărui temelie sau început l-a pus el. El a fost apostolul neamurilor și a fost folosit pentru a pune temelia bisericii creștine. În același pasaj, Pavel arată de asemenea că trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt. Există, de asemenea, templul lui Solomon și sanctuarul din pustie, care toate au temelii, toate fiind reprezentate prin Isus Hristos. Temelia pe care Miller a fost folosit să o ridice a fost templul adventismului, iar temelia acelui templu este, fără îndoială, Isus Hristos, însă, mai precis, este templul care este ridicat din materiale spirituale și profetice.

Prin urmare, piatra din capul unghiului trebuie să fie, de asemenea, Isus Hristos, însă piatra din capul unghiului trebuie să cuprindă și o regulă profetică principală, căci lui Miller i s-a dat un set de reguli care conține regula principală a milleriților, și anume principiul „un an pentru o zi”. Fără această regulă, nu există nicio recunoaștere a profetiei de timp și, prin urmare, nu există nicio temelie. Trebuie să existe, la sfârșit, un corespondent care Îl reprezintă pe Isus Hristos (Temelia), care să fie o regulă principală în cadrul unui set de reguli ce întemeiază Descoperirea lui Isus Hristos. Regula este, desigur, regula „primei menționări”, reprezentând atributul caracterului lui Hristos care identifică sfârșitul de la început.

Mu 2 Abatesalonika, abo batemeye urukundo rw'ukuri kugira ngo bakizwe, banze ukuri nk'uko guhagarariwe n'ijambo ry'Ikigereki rikomoka ku ijambo ry'Igiheburayo ryubatswe n'inyuguti eshatu, risobanurwa ngo “ukuri” mu Isezerano rya Kera. Itsinda rihabwa kuzimira gukomeye, kuko bizeye ibinyoma, ryanze gusubira mu nzira za kera, ari zo nkingi z'Adventizimu nk'uko zagaragajwe ku mbonerahamwe ebyiri zera. Bityo rero, mu murongo tumaze igihe runaka dusuzuma havuga hati:

“Îngerul cel puternic care l-a instruit pe Ioan nu era nimeni altul decât Isus Hristos. Faptul că Își așază piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe uscat, arată rolul pe care Îl îndeplinește în scenele de încheiere ale mării lupte cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sa supremă asupra întregului pământ. Lupta s-a intensificat și s-a făcut tot mai hotărâtă din veac

în veac și va continua astfel până la scenele finale, când lucrarea iscusită a puterilor întunericii va atinge apogeul. Satana, unit cu oamenii răi, va amăgi întreaga lume și bisericile care nu primesc iubirea adevărului. Dar îngerul cel puternic cere atenție. El strigă cu glas tare. El urmează să arate puterea și autoritatea glasului Său acelora care s-au unit cu Satana pentru a se împotrivi adevărului.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.

În acest pasaj anterior, „bisericele care n-au primit dragostea adevărului” sunt fecioarele rele și nechibzuite din Daniel și din Matei, despre care Amos 8:12 arată că vor începe să caute solia finală de avertizare a lui Dumnezeu când va fi prea târziu. Este prea târziu, pentru că au crezut o minciună cu privire la temeliile adventismului. Adventismul a început mai întâi să se adape din acea minciună în 1863, iar de atunci înainte a fost pur și simplu o continuă alunecare în jos.

Ceea ce sunt pe punctul de a scrie este, presupun, cu totul subiectiv, dar ce lumină profetică nouă a fost introdusă în adventism după 1863? Ellen White spune despre mesajul lui Jones și Waggoner din 1888 că era mesajul pe care ea îl prezentase de ani de zile. Este posibil ca mesajul lor să fi părut nou și șocant pentru adventism în 1888, însă noutatea și șocul nu au fost produse de un mesaj nou, ci de o orbire care se așternea asupra poporului lui Dumnezeu încă din 1863.

Ellen White a identificat adventismul ca aflându-se în starea laodiceeană înainte de 1863, astfel încât orbirea Laodiceei pătrundea deja asupra adventismului înainte de 1863, însă în 1863 biserica a pus oficial deoparte adevărul privitor la „cele șapte vremi” din Leviticul 26, care a fost chiar prima „profeție de timp” descoperită de Miller. Din 1863 nu a mai apărut în adventism nicio lumină profetică! Ce s-a schimbat?

Piatra cea dintâi a temeliei templului, care a fost zidită pe timpul profetic și Îl reprezenta pe Isus Hristos, a fost dată la o parte de adventism în 1863. Cea dintâi piatră așezată de Miller în temelia templului, care se întemeia pe timp, așa cum este prezentat în Daniel de către Hristos, care Se reprezenta pe Sine ca Palmoni, „numărătorul minunat”, a fost respinsă și înlăturată. Chiar cea dintâi piatră pe care Miller a descoperit-o...

„În citarea profeției despre piatra lepădată, Hristos S-a referit la un fapt real din istoria lui Israel. Întâmplarea era legată de zidirea primului templu. Deși avea o aplicare specială în vremea primei veniri a lui Hristos și ar fi trebuit să-i impresioneze în mod deosebit pe iudei, ea cuprinde și o învățătură pentru noi. Când a fost ridicat templul lui Solomon, pietrele uriașe pentru ziduri și temelie erau pregătite în întregime în carieră; după ce erau aduse la locul zidirii, nu trebuia să se folosească asupra lor niciun instrument; lucrătorii nu aveau decât să le așeze la locul lor. Pentru a fi folosită la temelie, fusese adusă o piatră de dimensiuni neobișnuite și de o formă aparte; dar lucrătorii nu puteau găsi niciun loc pentru ea și nu voiau s-o primească. Era pentru ei o piedică, stând nefolosită în calea lor. Multă vreme a rămas o piatră lepădată. Dar când zidarii au ajuns la așezarea colțului, au căutat multă vreme o piatră de mărime și tărie suficiente și de forma potrivită ca să ocupe acel loc anumit și să poarte greutatea cea mare care avea să se sprijine pe ea. Dacă ar fi făcut o alegere nechibzuită pentru acest loc important, siguranța întregii clădiri ar fi fost primejduită. Ei trebuiau să găsească o piatră capabilă să reziste influenței soarelui, a înghețului și a furtunii. La diferite momente

fuseseră alese mai multe pietre, dar sub apăsarea unor greutăți uriașe se sfărâmaseră. Altele nu puteau suporta încercarea schimbărilor atmosferice bruște. Dar, în cele din urmă, atenția a fost îndreptată spre piatra atât de mult timp lepădată. Fusesse expusă aerului, soarelui și furtunii, fără să arate cea mai mică crăpătură. Zidarii au cercetat această piatră. Trecuse prin orice încercare în afară de una. Dacă putea suporta proba unei presiuni puternice, au hotărât s-o primească drept piatră din capul unghiului. Încercarea a fost făcută. Piatra a fost primită, dusă la locul ce-i fusese rânduit și s-a dovedit a se potrivi în chip desăvârșit. În viziune profetică, lui Isaia i-a fost arătat că această piatră era un simbol al lui Hristos. El spune:”

“Sfințiți pe Domnul oștirilor Însuși; de El să vă fie frica și de El să vă fie groaza. El va fi un locaș sfânt; dar va fi și o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, vor fi zdrobiți, prinși în laț și capturați.’ Purtat în viziune profetică până la prima venire, profetului i se arată că Hristos avea să poarte încercări și teste, ale căror simbol era felul în care a fost tratată piatra din capul unghiului în templul lui Solomon. ‘De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion ca temelie o piatră, o piatră încercată, o piatră din capul unghiului, prețioasă, o temelie sigură: cine crede nu se va grăbi.’ Isaia 8:13–15; 28:16.”

„În înțelepciunea Sa infinită, Dumnezeu a ales piatra din capul unghiului și a așezat-o El Însuși. El a numit-o «o temelie sigură». Întreaga lume își poate așeza asupra ei poverile și durerile; ea le poate purta pe toate. Cu deplină siguranță, ei pot zidi pe ea. Hristos este «o piatră încercată». Pe cei care se încred în El, El nu-i dezamăgește niciodată. El a trecut prin orice încercare. El a îndurat apăsarea vinei lui Adam și a vinei urmașilor săi și a ieșit mai mult decât biruitor asupra puterilor răului. El a purtat poverile aruncate asupra Lui de fiecare păcătos pocăit. În Hristos, inima vinovată a găsit ușurare. El este temelia sigură. Toți cei care fac din El sprijinul lor se odihnesc în deplină siguranță.”

„În profeția lui Isaia, Hristos este declarat a fi deopotrivă o temelie sigură și o piatră de poticnire. Apostolul Petru, scriind sub inspirația Duhului Sfânt, arată limpede pentru cine este Hristos o piatră de temelie și pentru cine o stâncă de poticnire:“

“Dacă ați gustat în adevăr că Domnul este bun. Venind la El, ca la o piatră vie, lepădată, ce-i drept, de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și scumpă, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine.” Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei neascultători, „piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”; și „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere”, pentru cei ce se poticnesc de Cuvânt, fiind neascultători.’ 1 Petru 2:3–8.”

„Pentru cei care cred, Hristos este temelia sigură. Aceștia sunt cei care cad peste Stâncă și sunt zdrobiți. Aici sunt reprezentate supunerea față de Hristos și credința în El. A cădea peste Stâncă și a fi zdrobit înseamnă a renunța la propria noastră neprihănire și a veni la Hristos cu umilința unui copil, pocăindu-ne de fărădelegile noastre și crezând în iubirea Lui iertătoare. Tot astfel, prin credință și ascultare zidim pe Hristos ca temelie a noastră.”

„Pe această Piatră vie, deopotrivă iudeii și neamurile pot zidi. Aceasta este singura temelie pe care putem zidi în siguranță. Este destul de largă pentru toți și destul de puternică pentru a susține greutatea și povara întregii lumi. Iar prin legătura cu Hristos, Piatra vie, toți cei care zidesc pe această temelie devin pietre vii. Mulți oameni sunt ciopliți, șlefuiți și înfrumusețați prin propriile lor strădanii; dar ei nu pot deveni «pietre vii», deoarece nu sunt legați de Hristos. Fără această legătură, nimeni nu poate fi mântuit. Fără viața lui Hristos în noi, nu putem rezista furtunilor ispitei. Siguranța noastră veșnică depinde de zidirea noastră pe temelia cea sigură. Mulțimi zidesc astăzi pe temelii care nu au fost puse la încercare. Când va cădea ploaia, și furtuna se va dezlănțui, și vor veni șuvoaiele, casa lor se va prăbuși, pentru că nu este întemeiată pe Stânca veșnică, piatra din capul unghiului, Hristos Isus.”

„Pentru cei care se poticnesc în cuvânt, fiind neascultători”, Hristos este o piatră de poticnire. Dar „piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. Asemenea pietrei lepădate, Hristos, în misiunea Sa pământească, a purtat neglijarea și batjocura. El era „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința: ... era disprețuit, și nu L-am băgat în seamă”. Isaia 53:3. Dar vremea era aproape când avea să fie proslăvit. Prin învierea dintre cei morți, avea să fie declarat „Fiul lui Dumnezeu cu putere”. Romani 1:4. La a doua Sa venire, avea să Se descopere ca Domn al cerului și al pământului. Cei care acum erau pe punctul de a-L răstigni aveau să-I recunoască măreția. Înaintea întregului univers, piatra lepădată avea să devină capul unghiului.

«ԾԵՂ ում որ անիկա ինկնի, գայն պիտի փոշիացնէ»: Քրիստոսը մերժած ժողովուրդը շուտով պիտի տեսնէր իր քաղաքին ու իր ազգին կործանումը: Անոնց փառքը պիտի խորտակուէր եւ ցրուէր իբրեւ հողմին առաջ փոշի: Իսկ ի՞նչն էր, որ կործանեց հրեաները: Անիկա էր այն վեմը, որուն վրայ եթէ շինած ըլլային, իրենց ապահովութիւնը պիտի ըլլար: Անիկա էր արհամարհուած Աստուծոյ բարութիւնը, մերժուած արդարութիւնը, անտեսուած ողորմութիւնը: Մարդիկ իրենք զիրենք Աստուծոյ դէմ դրին, եւ այն ամէնը, ինչ որ իրենց փրկութիւնը պիտի ըլլար, իրենց կործանումին դարձաւ: Ամէն ինչ, որ Աստուած կեանքի համար սահմանած էր, անոնք մահուան համար գտան: Հրեաներուն կողմէ Քրիստոսի խաչելութեան մէջ Երուսաղէմի կործանումը ներառնուած էր: Կալուարիոյ վրայ թափուած արիւնը այն ծանրութիւնն էր, որ զանոնք սուզեց կործանումի մէջ՝ այս աշխարհի համար եւ գալիք աշխարհի համար: Այսպէս պիտի ըլլայ նաեւ այն մեծ վերջին օրը, երբ դատաստանը պիտի իջնէ Աստուծոյ շնորհքը մերժողներուն վրայ: Քրիստոս՝ իրենց գայթակղութեան վեմը, այն ատեն անոնց պիտի երեւի իբրեւ վրէժխնդիր լեռ: Անոր դէմքին փառքը, որ արդարներուն համար կեանք է, ամբարիշտներուն համար սպառիչ կրակ պիտի ըլլայ: Սիրոյ մերժումին, շնորհքի արհամարհումին պատճառով մեղաւորը պիտի կորսուի:

„Prin multe ilustrații și avertismente repetate, Isus a arătat care avea să fie urmarea pentru iudei a respingerii Fiului lui Dumnezeu. Prin aceste cuvinte, El Se adresa tuturor aceluia din orice veac care refuză să-L primească drept Răscumpărător al lor. Fiecare avertisment este pentru ei. Templul pângărit, fiul neascultător, vierii cei răi, zidarii disprețuitori își găsesc corespondentul în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, osânda pe care acestea o preînchipuiau va fi a lui.” Hristos, Lumina lumii, 597–600.

Vom continua aceasta în articolul următor.